

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม - ๔๑

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00041

๔๑...

แขกคนสุดท้ายกลับไปแล้ว และ ท่านพระครูก็ขึ้นไปเขียนหนังสือยังชั้นบนของกุฏิ แล้ว นายขุนทองกำลังเก็บแก้วน้ำเพื่อเตรียมจะไปล้าง

หญิงชราคนหนึ่งเดินเข้ามาในกุฏิ เขาจึงรีบบอกนางว่า

“ยาย หลวงพ่อเพิ่งขึ้นข้างบนเมื่อสักครู่นี้เอง ฟรุ้งนี่ค่อยมาใหม่แล้วกัน บ้านอยู่ไกล หรือเปล่าละยายนะ”

“อยู่อย่างทองโน่น ยายขอขึ้นไปพบท่านเดี่ยวเดี๋ยวเอง” นางบอกเป็นเชิงขออนุญาต

“ไม่ได้หรอกยาย เรายังงี้ดีกว่า เดี่ยวหนูจะพาไปหาที่พัก ฟรุ้งนี่เข้ามายาค่อยมาพบท่าน โชคดีนะที่ฟรุ้งนี่เป็นวันพระ ไม่งั้นยายก็ต้องรอถึงบ่ายสองโมงท่านจึงจะลงรับแขก” หนุ่มวัยยี่สิบเอ็ดบอกกล่าวพลางมองนาฬิกาที่ฝาผนัง ขณะนั้นเป็นเวลาสองทุ่มตรง”

“แต่ยายต้องพบท่านวันนี้ ไม่เป็นไร ท่านไม่ลง ยายขึ้นไปหาท่านเองก็ได้” ยังไม่ทันที่ นายขุนทองจะเอ่ยปากห้าม หญิงชราผู้นั้นก็เปิดประตูเดินขึ้นไปชั้นบน นายขุนทองเดินตามไปที่ประตู แต่ปรากฏว่าเปิดไม่ออก นางคงจะลงกลอนเอาไว้ รู้สึกหงุดหงิดงุ่นง่านด้วยเกรง จะถูกหลวงลุงดูเอา หญิงชราลงมาเมื่อไหร่จะต้องต่อว่าเสียให้เข็ด โทษฐานที่ขัดคำสั่ง “เลขาส่วนตัว” ของท่านเจ้าของกุฏิ

“อ้าว โยมบั่นมาได้ยังไงนี่” ท่านพระครูทัก รู้ว่าฝ่ายนั้นเป็นอัมพาตลุกไปไหนมาไหนไม่ได้

“ฉันมาลาหลวงพ่อจะ ฟรุ้งนี่ตอนตีสี่ฉันจะไปแล้ว นอนทรามาหลายปีเหลือเกิน ทิดข้าเขาจะได้หมดภาระเสียที” คำบอกเล่าของนางบั่นทำให้ท่านพระครูได้รู้ ว่าร่างที่นั่งพับเพียบอยู่ต่อหน้าท่านนี้มีชื่อ “กายเนื้อ” หากเป็น เจตภูต

“จะไปหรือ แล้วโยมได้ “อะไร” ไปละ” ท่านถาม “อะไร” ในที่นี้ท่านต้องการหมายถึง บุญหรือบาป เพราะสองสิ่งเท่านั้นที่มนุษย์จะเอาติดตัวไปยังภพภูมิหน้าได้ ส่วนสมบัติ

พัสดานที่เป็นวัตถุธรรมไม่มีใครเอาไปได้ แม้เหรียญบาทเพียงอันเดียวที่ลูกหลานเขาเอาใส่ปากให้ก็ยังต้องเป็นของสัปเหร่อไปในที่สุด

“ฉันได้บุญไปจะหลวงพ่อก็เพราะหลวงพ่อดีใจฉันแท้ ๆ เชียว ไม่งั้นก็คงต้องพกบาปไป” นางพูดอย่างรับรู้คุณ

“ดีแล้วที่โยมเลือกไปวันพระ พรุ่งนี้เป็นวันพระขึ้น ๑๕ ค่ำ แล้วก็ในวันพฤหัสบดีด้วย อาตมาไม่ใช่คนถือฤกษ์ถือยาม แต่ก็ยังชอบวันพฤหัสบดี เพราะเป็นวันพ่อแม่ครูอาจารย์”

“จะ ฉันก็กำหนดจิตว่าจะขอตายวันพระ จะได้ไปถือศีล ไปปฏิบัติกรรมฐานข้างบนโน้น” นางหมายถึงสุคติโลกสวรรค์

“ดีแล้วละโยม แล้วก็อย่าติดสุขเสียจนลืมการปฏิบัติละ ชีวิตข้างบนนั้นสบายกว่าในโลกมนุษย์ เขาก็เลยพากันประมาทมัวเมา ครั้นพอหมดบุญก็เลยต้องไปทุกคืน”

“จะหลวงพ่อก็ฉันจะไม่เป็นอย่างพวกเขา หลวงพ่อดีใจฉันให้ฉันฝึกสติ ฉันก็จะใช้สตินี้แหละคอยเตือนใจฉัน”

“ถูกต้องที่สุด โบราณท่านสอนเอาไว้เป็นคำกลอนว่า “**ตนเตือนตนของตนให้พ้นผิด** **ตนเตือนจิตตนได้ใครจะเหมือน** **ตนเตือนตนไม่ได้ใครจะเตือน** **ตนลืมเตือนใจตน** **หล่นอบาย**” การเตือนตนเองไว้เสมอก็คือการมีสตินี้เอง เมื่อไหร่ที่ขาดสติ โอกาสที่จะตกไปในอบายภูมิก็มีมากขึ้น

“จะ แล้วหลวงพ่อดีใจฉันด้วยนะจ๊ะ”

“เผลอเมื่อไหร่ล่ะ”

ฉันสั่งทิดเขาไว้แล้วว่าให้สวดพระอภิธรรมเจ็ดวัน วันที่แปดก็เผลอเลย จะได้ไม่เป็นภาระลูกๆ เขา เห็นทิดเขาพูดว่าหมดห่วงแล้วเขาจะมาขอขมาขอยู่กะหลวงพ่อดีใจฉันก็ฝากเขาด้วยแล้วกัน เขาเกิดมาเป็นคู่เวรกรรมของฉันแท้ ๆ”

ท่านพระครูหิบบสมุทบันทิกขึ้นมากับหน้าทีตรงกับวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ เขียนลงไปว่า “เวลาสองทุ่ม เจตภูตของนางปั้นมาจากอ่างทอง เพื่อบอกว่าพรุ่งนี้เวลาตีสี่จะทิ้งร่างเจตภูตนั้นมีจริงอย่างไม่ต้องสงสัย” จดเสร็จจึงเงยหน้าถามนางปั้นว่า “ศพเฝ้าที่วัดไหน เวลาเท่าไร”

“วัดโบสถ์ตอนสี่โมงเย็นจ๊ะ แล้วทิดเขาคงมาเรียนให้หลวงพ่อดีใจฉันอีกครึ่งหนึ่ง ฉันเห็นจะต้องลาละจ๊ะ เดี่ยวทิดเขาจะสงสัยว่า ทำไมหลับนานนัก นางกราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้งแล้วจึงลุกออกไป

นายขุนทองถือถาดใส่แก้วน้ำที่ล้างแล้วเดินเข้ามา เห็นนางปั่นเดินออกประตูกุฎีไป จึงวางถาดลงแล้ววิ่งตามหมายจะไปต่อว่า เขาวิ่งตามไปจนถึงประตูวัด ทั้งที่เห็นหลังอยู่ไฉน ๑ แต่กลับตามนางไม่ทัน ไม่น่าเชื่อว่าผู้หญิงแก่ ๆ ทำทางซีไรศคนนั้นจะเดินเร็วถึงปานนี้ เมื่อนางเดินลับตาและหายไปในความมืด เขาจึงเดินกลับกุฎี ขึ้นไปเรียนท่านพระครูว่า

“หลวงลุงอะ เมื่อกี้มียายแก่คนหนึ่งมาขอพบหลวงลุง เปิดประตูขึ้นไปจนได้แถมใส่กลอนอีกด้วย หนูไม่รู้จะทำยังไง เลยคอยจ้องจะต่อว่าตอนแกลงมา เสร็จแล้วก็ตามแก่ไม่ทันเสียอีก หลวงลุงจะตำหรือว่าหนูก็เชียวได้เลยเพราะหนูผิดไปแล้ว” นายขุนทองก้มหน้าสารภาพ

“ข้าไม่มีอะไรจะว่าเอ็งหรือกเจ้าขุนทอง และข้าก็ไม่ได้คิดว่าเอ็งทำผิดอะไร ผู้หญิงคนที่เอ็งเห็นนะคือโยมปั่นเมียนายข้า” ได้ยินดังนั้นนายขุนทองถึงกับสะดุ้ง

“หลวงลุงว่าอะไรนะอะ นี่พ่อหนูไปแอบมีเมียแก่ ๆ ไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน” เขาเข้าใจว่าท่านพระครูหมายถึงนายข้าผู้เป็นบิดาของเขา ท่านเจ้าของกุฎีจึงต้องขยาดความให้ฟังว่า

“นี่เขานายข้าอ่างทอง พ่อเองเขานายข้าสิงห์บุรี มันคนละข้ากัน ยังมีข้าลพบุรี ข้าอยุธยา ข้านครสวรรค์อีกนะ ที่ข้ารู้จักนะ อ้อ! มีข้าสุพรรณอีกคนหนึ่งด้วย”

“แล้วหลวงลุงว่าคนไหนหล่อที่สุดอะ คนไหน”

“เอ็งก็ไม่มีอะไรนอกจากเรื่องความหล่อ เอ็งดูคนแค่นี้หล่อไม่หล่อเท่าตัวเองหรือ”

“ก็มีอะไรจะให้ดูมากไปกว่านี้ล่ะหลวงลุง หนูเป็นคนสวยก็จ้องสนใจคนหล่อ อยากรมีแฟนหล่อ ๆ มันถึงจะคู่ควรกัน หรือหลวงลุงว่าไม่จริง หลานชายย่อนถาม

“นี่เจ้าขุนทอง ถ้าเอ็งไม่มีอะไรดีกว่านี้จะมาพูดกับข้า ก็ขอเชิญลงไปได้ ข้าจะทำงานละ”

“แหม หลวงลุงละก็ อะไรนิดอะไรหน่อยก็ต้องใส่กันด้วย หนูอุตส่าห์เป็นห่วงแทบแย” หลานชายต่อว่ากราย ๆ

“เอ็งมาห่วงอะไรข้าล่ะหรือ เจ้าขุนทอง ห่วงอะไร”

“ห่วงซี ก็ยายปั่นแก่เป็นผู้หญิงแล้วหลวงลุงเป็นผู้ชาย ขึ้นมาคุยกันในที่ลับยามวิกาล เช่นนี้ ใครเขารู้เข้า หลวงลุงจะต้องถูกครหานินทา แต่ก่อนหลวงลุงเคร่งครัดในเรื่องเช่นนี้มาก แต่ทำไมวันนี้ไม่เคร่งครัด หลวงลุงน่าจะให้แกลงมาคุยข้างล่างหรือไม่ก็เรียกหนูขึ้นไปอยู่เป็นเพื่อนถึงจะถูก ที่หนูพูดมานี้ หลวงลุงว่าผิดหรือเปล่า”

ท่านพระครูรู้สึกพอใจในความรอบคอบของคนเป็นหลาน จึงอธิบายให้เขาฟังว่า

“ข้าขอบใจที่เอ็งเป็นห่วง แต่เอ็งไม่ต้องวิตกหรอก เพราะโยมบั่นเขาไม่ได้เอาร่างจริงมาด้วย ที่เอ็งเห็นนั้นเขาเรียกว่า เจตภูต”

“หมายความว่ายังไงวะ” หลานชายไม่เข้าใจ

“ก็หมายความว่าโยมบั่นเขาเอาวิญญาณมา ไม่ได้เอาร่างมา เขาเป็นอัมพาตไปไหนมาไหนไม่ได้มาหลายปีแล้ว วิญญาณที่ออกจากร่างขณะที่นอนหลับนั้นเขาเรียกว่า เจตภูต”

“แล้วแกมาหาหลวงลุงทำไมหรือวะ”

“มาบอกว่าพรุ่งนี้ตอนตีสี่แกจะตาย ให้ข้าไปงานเผาศพแกด้วย”

“เป็นไปได้อะ หลวงลุง หนูไม่อยากจะเชื่อว่าคนเราจะสามารถรู้วันตายของตัวเองได้ ถ้าเป็นผู้วิเศษก็ว่าไปอย่าง”

“ไม่ต้องถึงกับเป็นผู้วิเศษหรอกเจ้าขุนทอง อย่างข้าก็ไม่ได้เป็นผู้วิเศษมาจากไหน ข้าก็ยังรู้วันตายของข้า”

“หลวงลุงพูดเล่นหรือเปล่า หลอกหนูเล่นใช่ไหม”

“ไม่ได้พูดเล่นแล้วก็ไม่ได้หลอก ข้าพูดจริง ๆ ถึงเอ็งก็เถอะ ถ้าอยากรู้วันตาย เอ็งก็รู้ได้หากเอ็งปฏิบัติกรรมฐาน”

“โธ๊ย หลวงลุงอย่าเพิ่งพูดถึงความตาย หนูยังไม่อยากรู้เพราะยังไม่อยากตาย แหมคนกำลังอยู่ในวัยขบเผาะจะให้ตายซะแล้ว” นายขุนทองตีโพยตีพาย

“นี่แหละ คนไม่เอากรรมฐานก็แบบนี้แหละ เหมือนกันหมดทุกราย”

“แบบนี้หะแบบไหนวะ” ชายหนุ่มย้อนถาม

“ก็แบบเอ็งไง ของแท้ไม่เอาจะเอาแต่ของปลอม” ท่านพระครูว่าหลานชาย

“แล้วของแท้ของหลวงลุงหะคืออะไรล่ะวะ”

“ก็กรรมฐานนะซี ถ้าเอ็งมาปฏิบัติกรรมฐาน เอ็งก็จะสามารถรู้วันตายได้ โยมบั่นแกก็ปฏิบัติ ข้าก็ปฏิบัติ รู้มันดีกว่าไม่รู้หะเจ้าขุนทอง”

“โธ๊ย เซ็ง ตั้งแต่มาอยู่ที่นี้ได้ยินแต่กรรมฐาน ๆ จนรำคาญจะแย่แล้ว หลวงลุงไม่มีอะไรที่ดีกว่านี้แล้วหรือวะ”

“ไม่มีอีกแล้ว กรรมฐานนี่แหละดีที่สุด”

“ดียังไงซะ หลวงลุงช่วยบอกหน่อยเถอะ เผื่อบางทีหนูอาจจะเปลี่ยนใจมาชอบมันก็ได้” ท่านพระครูคิดว่าคราวนี้คงจะโน้มน้าวจิตใจนายขุนทองให้มาสนใจการปฏิบัติได้ จึงอธิบายให้เขาฟังว่า

“ประโยชน์ของการปฏิบัติกรรมฐานนั้นมีมากมาย เท่าที่ข้ารู้จากประสบการณ์ของข้าเอง และจากการสอบถามของปฏิบัติคนอื่น ๆ พอสรุปได้สามประการใหญ่ ๆ คือ หนึ่งระลึกชาติได้ สองเห็นกฎแห่งกรรม และสามเกิดปัญญาแก้ไขปัญหาชีวิตได้ ซึ่งประการสุดท้ายนี้สำคัญที่สุด เพราะถ้าเราสามารถแก้ปัญหาของตัวเองได้ ก็ไม่ต้องไปวิงวอนพระให้รดน้ำมนต์หรือวิ่งไปหาหมอดู เราต้องเป็นหมอดูให้ตัวเอง มันถึงจะถูก นี่แหละประโยชน์ของกรรมฐานอยู่ตรงนี้ ไม่ใช่มานั่งหลับหูหลับตาเพื่อจะไปสวรรค์นิพพานอย่างที่ชาวบ้านเขาพูดกัน เมื่อใดที่ยังไม่เกิดปัญญา ยังแก้ปัญหาชีวิตให้ตัวเองไม่ได้ แล้วจะไปสวรรค์นิพพานได้อย่างไร ที่ข้าพูดมานี้เองเห็นด้วยไหมเล่า”

“หนูยังไม่ค่อยเข้าใจเท่าไรก็เลยยังตอบไม่ได้ หลวงลุงช่วยอธิบายหน่อยซีชะว่าทำไมถึงต้องให้ระลึกชาติได้ แล้วระลึกได้ก็ชาติ”

“จะก็ชาติก็ไม่สำคัญหรอก แต่อย่างน้อย ๆ ก็ขอให้ระลึกชาติปัจจุบันได้ อย่างเช่นลูกที่เกเรไม่เชื่อฟังพ่อแม่ หรือชนิดที่เถียงพ่อเถียงแม่ คำไม่ตกปาก พอมาเข้ากรรมฐานได้สองสามวันก็ระลึกชาติได้เลย คือเมื่อจิตสงบก็นึกย้อนไปในอดีตที่เคยทำไม่ดีไว้กับพ่อแม่ บางคนถึงกับร้องไห้โฮออกมาบอกว่ากลับบ้านไปนี่จะต้องไปกราบเท้า ขอขมาโทษพ่อแม่หรือคนที่เคยด่าเมีย เคยทุบตีเมีย พอมาเข้ากรรมฐานเมื่อจิตสงบก็จะรับรู้คุณเมีย คิดว่ากลับไปบ้านจะต้องไปกราบเมีย อย่างนี้เป็นต้น

“จริงหรือชะหลวงลุง แล้วหลวงลุงรู้ได้ยังไงซะ”

“ก็เขาบอกข้านะซี บางคนถึงกับร้องไห้พูดว่า “หลวงพ่อครับ ผมมันชั่วช้าสารเลวเสียเหลือเกิน” ข้าก็ถามว่า “ช่วยยังไงละโยม” เขาก็ตอบว่า “ชั่วที่ชอบด่าเมีย ชอบเตะเมียแทนลูกฟุตบอลนะครับ ต่อไปนี้ผมจะไม่ทำอีกแล้ว กลับไปนี่ผมจะไปกราบเมีย” บังเอิญวันที่เขาจะกลับ เมียเขามารับเอ็งเชื่อไหมพอเขาเห็นหน้าเมียเขาคลานเข้าไปกราบเลย กราบต่อหน้าข้าด้วย เมียเขาก็งว่า “เอ หลวงพ่อสอนผัวฉันยังไงนะ กลายเป็นคนละคนเลย เมื่อก่อนเห็นฉันเป็นลูกฟุตบอล แต่เดี๋ยวนี้กลับเห็นฉันเป็นพระไปซะแล้ว” นี่เมียเขามาแอบเล่าให้ข้าฟังอย่างนี้ เอ็งเห็นหรือยังล่ะว่า คนมาเข้ากรรมฐานนะระลึกชาติได้แบบนี้แหละ”

“แหม หนูนี้กว่าระลึกชาติ

มีต่อ.....๔๒